

ผลกระทบของการบริหารจัดการที่มีต่อความอยู่รอดของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐาน
ผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน
Effect of Management on Survival of Community Product Standard Certified
Groups in the Upper Northeast Region

อภิรดี คำไล่* และ มงคล เอกพันธ์²

Apiradee Khamlai* and Mongkol Ekkaphan²

Received : August 30, 2021 Revised : September 13, 2021 Accepted : September 25, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทดสอบผลกระทบของการบริหารจัดการที่มีต่อความอยู่รอดของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน กลุ่มตัวอย่างคือ กลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน จำนวน 121 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์สหสัมพันธ์พหุคูณ และการวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า การบริหารจัดการด้านการตลาดและลูกค้า และด้านการเงินและบัญชีส่งผลกระทบต่อความอยู่รอด ข้อเสนอแนะจากการวิจัยชี้ให้เห็นว่ากลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ควรตระหนักถึงความสำคัญการบริหารจัดการเพื่อเพิ่มขีดความสามารถขององค์กรให้ดียิ่งขึ้นซึ่งจะส่งผลให้การดำเนินงานขององค์กรประสบผลสำเร็จมีความเจริญเติบโตอย่างมั่นคงและยั่งยืนต่อไป

คำสำคัญ : การบริหารจัดการ ความอยู่รอด กลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน

* อาจารย์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

* Lecturer, Faculty of Management Science, Loei Rajabhat University

² อาจารย์ คณะบริหารธุรกิจและการบัญชี มหาวิทยาลัยราชภัฏร้อยเอ็ด

² Lecturer, Faculty of Business Administration and Accounting, Roi Et Rajabhat University

Abstract

The objective of this research was to study the effect of management on survival of community product standard certified groups in the upper northeast region. The sample was 121 community product standard certified groups in the upper northeast region. The research instrument used in collecting data was questionnaires. The statistical techniques used for data analysis were multiple correlation analysis and multiple regression analysis. The finding showed that management dimensions of marketing and customer and finance and accounting have positive impacts on survival. The results suggested that community product standard certified groups in the upper northeast region should place the importance on applying management in order to help increase the capacity of organization that enhance organization success and sustainable growth.

Keywords: Management, Survival, Community Product Certified Groups in the Upper Northeast Region

1. บทนำ

ปัจจุบันประเทศไทยมีการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2560 – 2579) ซึ่งกรอบแนวคิดในการพัฒนาการผลิตและการบริการให้ประชาชนมีรายได้และคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น และเป็นไปตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2560-2564) โดยจะเน้นการพัฒนาให้เศรษฐกิจมีเสถียรภาพเติบโตอย่างมีศักยภาพส่งเสริมภาคการส่งออกของไทยซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของไทยให้มีการขยายตัวการลงทุนของภาครัฐและภาคเอกชนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเกิดความร่วมมือกันมากขึ้นของภาคประชาชนและผู้ประกอบการในการค้าการลงทุนให้เข้าสู่ระบบภาษีมากขึ้น ในส่วนภาคเกษตรเน้นการทำการเกษตรกรรมที่ยั่งยืนทำให้เกษตรกรมีรายได้เพิ่มขึ้นการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวให้มีรายได้และวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมให้มีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจมากขึ้น ซึ่งแนวทางการพัฒนาที่สำคัญประกอบด้วยการบริหารจัดการเศรษฐกิจ ส่วนการเพิ่มประสิทธิภาพของระบบการเงินและสถาบันการเงินสามารถสนับสนุนการขยายตัวทางเศรษฐกิจ การสร้างและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของภาคการผลิตและการบริการจะเชื่อมโยงภาคการเกษตร อุตสาหกรรม บริการ การค้าการลงทุนเพื่อยกระดับการแข่งขันของประเทศโดยมีการยกระดับการผลิตสินค้าเกษตรและอาหารเข้าสู่ระบบมาตรฐานเพื่อต่อ ยอดความเข้มแข็งของภาคอุตสาหกรรม ซึ่งในปัจจุบันมีการยกระดับไปสู่อุตสาหกรรมที่มีการใช้เทคโนโลยีขั้นสูง และมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายและกฎระเบียบเพื่อส่งเสริมการค้าที่เป็นธรรมและอำนวยความสะดวกด้านการค้า การลงทุน (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2562)

เมื่อประเทศไทยเผชิญปัญหาทางเศรษฐกิจปัญหาที่สำคัญของประชาชนในระดับรากหญ้าซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่ของประเทศนั้นคือ ปัญหาความยากจน การพัฒนาเศรษฐกิจฐานรากจึงเป็นหนึ่งในนโยบายสำคัญของรัฐบาลไทย ซึ่งได้กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการส่งเสริมผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่นขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นให้สามารถพึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืนภายใต้แนวเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตรที่เป็นแนวทางทางการดำเนินชีวิตที่เน้นทางสายกลางการกระจายความเสี่ยงและความไม่ประมาทสามารถพึ่งพาตนเองได้ทั้งด้านเศรษฐกิจและความเป็นอยู่ด้วยการกำหนดให้แต่ละชุมชนหรือตำบลหนึ่งๆ มีผลิตภัณฑ์หลักอย่างน้อยหนึ่งประเภทซึ่งได้มีการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นหรือทรัพยากรในท้องถิ่นมาปรับใช้ในการผลิตและพัฒนาสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ของแต่ละชุมชนรวมไปถึงสถานที่ท่องเที่ยว ขนบธรรมเนียม ประเพณีศิลปวัฒนธรรมของชุมชนแล้วแต่ว่าชุมชนใดจะมีวัตถุดิบในด้านใดเป็นหลักเพื่อสนับสนุนให้ประชาชนมีรายได้มากขึ้นมีความเข้มแข็งสามารถพึ่งพาตนเองให้ได้มากที่สุดรวมทั้งเป็นการพัฒนาชุมชนให้ยั่งยืน (วลัยลักษณ์ อัครธีรวงศ์, 2555)

การบริหารจัดการและการส่งเสริมการพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ได้มาตรฐาน จึงนับว่ามีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งประกอบกับแนวโน้มความต้องการสินค้าของผู้บริโภคทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ ส่วนใหญ่ต้องการให้สินค้าที่เลือกซื้อมีความปลอดภัยต่อการใช้งานหรือการบริโภคมีคุณภาพสม่ำเสมอถึงไม่ด้อยกว่าเดิม นอกจากนี้ผู้บริโภคยังต้องการความมั่นใจว่าทุกขั้นตอนของกระบวนการผลิตจะต้องผ่านการเอาใจใส่เป็นอย่างดี ดังนั้น การผลิตสินค้าที่มีคุณภาพจึงถือเป็นการสร้างความมั่นใจให้กับผู้บริโภคอันจะเป็นการยกระดับผลิตภัณฑ์ชุมชน ซึ่งจะมีผลต่อการอยู่รอดของกิจการในอนาคตด้วยในกระบวนการผลิตนั้นควรมีนำเทคนิคการควบคุมคุณภาพไปใช้ตั้งแต่ขั้นตอนการคัดเลือกวัตถุดิบและการควบคุมการผลิตเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพอันจะเป็นแนวทางที่กลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชนสามารถความพึงพอใจและความน่าเชื่อถือให้แก่ผู้บริโภคได้ (ธัญมัย เจียรกุล, 2557)

จากรายงานผลการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์ กระทรวงอุตสาหกรรม พบว่า ที่ผ่านมามีการกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) มีจำนวน 1,418 มาตรฐาน แต่ปัจจุบันปี พ.ศ. 2563 มีการกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) จำนวน 620 มาตรฐาน มีจำนวนลดลงมากกว่าสองเท่าตัว โดยเฉพาะสถานการณ์ปัจจุบันการแข่งขันในตลาดทั้งภายในประเทศและต่างประเทศมีความรุนแรงมากขึ้น ผลิตภัณฑ์ที่มีการออกใหม่อยู่ตลอดเวลาทำให้วงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ที่สั้นลง ในขณะเดียวกันลูกค้ามีความคาดหวังที่สูงขึ้น สิ่งเหล่านี้ล้วนผลักดันให้ผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ชุมชนต้องลงทุนและหันมาสนใจกับผลิตภัณฑ์ของตนเอง ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการพัฒนาสื่อสารที่มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว สอดคล้องกับนโยบายไทยแลนด์ 4.0 เป็นวิสัยทัศน์เชิงนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยหรือโมเดลพัฒนาเศรษฐกิจของรัฐบาลที่มีการให้ความสำคัญในการขับเคลื่อนปฏิรูปประเทศด้านต่างๆ เพื่อปรับแก้ จัดระบบ ปรับทิศทาง และสร้างหนทางพัฒนาประเทศให้เจริญสามารถรับมือกับโอกาสและภัยคุกคามแบบใหม่ ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในศตวรรษที่ 21 ทำให้ประเทศไทยเป็น การปรับเปลี่ยนโครงสร้างเศรษฐกิจไปสู่ “Value-Based Economy” หรือ “เศรษฐกิจที่ขับเคลื่อนด้วยนวัตกรรม” โดยมีฐานคิดหลักคือ เปลี่ยนจากการผลิตสินค้า “โภคภัณฑ์” ไปสู่สินค้าเชิง “นวัตกรรม” เปลี่ยนจากการขับเคลื่อนประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรมไปสู่การขับเคลื่อนด้วยเทคโนโลยี ความคิดสร้างสรรค์และนวัตกรรม เปลี่ยนจากการเน้นภาคการผลิตสินค้าไปสู่การเน้นภาคบริการมากขึ้น (สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์ กระทรวงอุตสาหกรรม, 2563)

ดังนั้น ผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ชุมชนจำเป็นต้องมีการพัฒนาการดำเนินงานของตนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นด้วยจึงจะสามารถอยู่รอดและแข่งขันได้ในระดับประเทศและสากล ทั้งนี้การพัฒนาการบริหารจัดการที่ดีนั้นเป็นกลยุทธ์สำคัญประการหนึ่งที่จะช่วยสร้างความเข้มแข็งให้กับผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น เพราะการดำเนินธุรกิจที่มีการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพจะช่วยให้ผู้ประกอบการตอบสนองความต้องการของลูกค้าได้ดีทั้งยังดำเนินงานได้อย่างรวดเร็วภายใต้ต้นทุนที่ต่ำอันจะนำมาผลกำไรที่ดีต่อมา

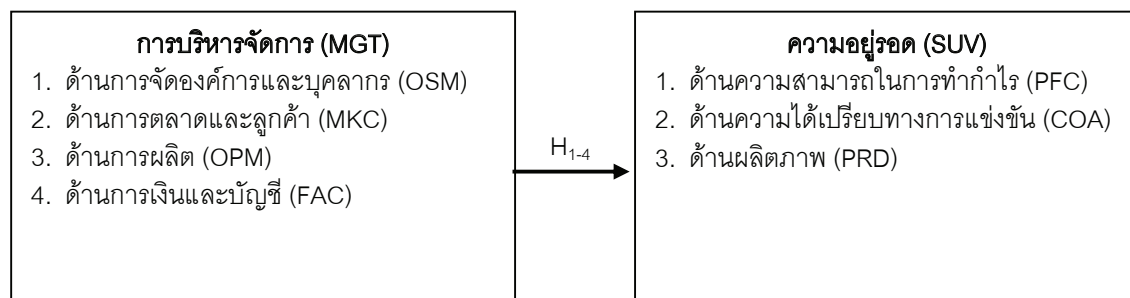
จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบผลกระทบของการบริหารจัดการที่มีต่อความอยู่รอดของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนโดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ซึ่งผลที่ได้จากการวิจัยสามารถนำไปประยุกต์ใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงและพัฒนาการดำเนินงานการบริหารจัดการของผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่นให้ประสบความสำเร็จในการทำงาน รวมถึงเป็นแนวทางสำหรับกลุ่มผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่นต่าง ๆ ในการเสริมสร้างระบบการดำเนินงานให้สามารถแข่งขันและอยู่รอดได้อย่างยั่งยืนต่อไป

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสมมุติฐานของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ การบริหารจัดการได้ถูกกำหนดให้เป็นตัวแปรอิสระและความอยู่รอดเป็นตัวแปรตามจากวัตถุประสงค์ข้างต้นสามารถสรุปกรอบแนวคิดได้ ดังนี้

รูปภาพประกอบ 1

โมเดลการบริหารจัดการกับความอยู่รอดของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง คณะผู้วิจัยเห็นว่าการบริหารจัดการกับความอยู่รอดมีความสัมพันธ์กันในการดำเนินของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน คณะผู้วิจัยสามารถกำหนดตัวแปรอิสระ ได้แก่ การบริหารจัดการซึ่งประกอบด้วย ด้านการจัดองค์การและบุคลากร ด้านการตลาดและลูกค้า ด้านการผลิต และด้านการเงินและบัญชี มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามได้แก่ ความอยู่รอด ประกอบด้วย ด้านความสามารถในการทำกำไร ด้านความได้เปรียบทางการแข่งขัน และด้านผลผลิตภาพ ซึ่งมี

รายละเอียด ดังนี้

2.1 การบริหารจัดการ (Management) หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดการและบุคลากร การตลาดและลูกค้า การผลิต และการเงินและบัญชี โดยมีการจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดเพื่อหวังผลกำไรหรือรายได้เป็นการตอบแทนให้เกิดประโยชน์สูงสุด ประกอบด้วย

การจัดการและบุคลากร หมายถึง การจัดระบบความสัมพันธ์ระหว่างส่วนงานต่างๆ และบุคคลในองค์การโดยกำหนดภารกิจ อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบให้ชัดเจน เพื่อให้การดำเนินงานตามภารกิจขององค์การบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

การตลาดและลูกค้า หมายถึง กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดหา การเคลื่อนย้ายสินค้าหรือบริการไปสู่ผู้บริโภคผ่านช่องทางต่าง ๆ โดยมีการโอนกรรมสิทธิ์ในสินค้าหรือบริการเพื่อตอบสนองความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมาย

การผลิต หมายถึง การนำทรัพยากรทางด้านแรงงาน เงินทุน เครื่องจักร วิธีการวัตถุดิบ ผ่านกระบวนการผลิตและออกมาเป็นสินค้าหรือบริการ

การเงินและบัญชี หมายถึง การจัดทำบัญชีและการรายงานทางการเงินของกิจการที่จัดทำภายใต้กฎเกณฑ์หลักการบัญชีที่รับรองทั่วไปหรือมาตรฐานบัญชีเพื่อใช้ประกอบการวางแผน ควบคุม และตัดสินใจในการดำเนินการต่าง ๆ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายขององค์กร

2.2 ความอยู่รอด (Survival) หมายถึง การที่องค์กรสามารถดำรงอยู่ได้อย่างต่อเนื่องแม้จะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมที่รุนแรงโดยสะท้อนได้จากความสามารถในการทำกำไร ความได้เปรียบทางการแข่งขัน และผลกำไร ซึ่งผลการดำเนินงานเหล่านี้มีผลโดยตรงต่อการอยู่รอดขององค์กร

ความสามารถในการทำกำไร หมายถึง ศักยภาพของผู้ประกอบการในการสร้างรายได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องเมื่อเทียบกับปีที่ผ่านมา

ความได้เปรียบทางการแข่งขัน หมายถึง การดำเนินธุรกิจโดยใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ เพื่อสร้างความแตกต่างให้เหนือกว่าคู่แข่งและสามารถสร้างความเชื่อมั่นให้แก่ลูกค้าได้

ผลกำไร หมายถึง ความสามารถของกิจการในการปรับปรุงกระบวนการดำเนินงานต่าง ๆ ทั้งด้านคุณภาพ ต้นทุน เพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าจนทำให้กิจการบรรลุผลสำเร็จตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

จากการทบทวนวรรณกรรมข้างต้นพบว่าการบริหารจัดการมีแนวโน้มและความไปได้ที่จะส่งผลให้ความอยู่รอดและเสริมสร้างความยั่งยืนให้กับองค์กรต่อไปในอนาคต ดังนั้น กลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนต่าง ๆ จึงให้ความสำคัญกับความอยู่รอดมากยิ่งขึ้น จึงตั้งเป็นสมมติฐานการวิจัยได้ ดังนี้

สมมติฐานการวิจัย 1 : การบริหารจัดการ ด้านการจัดการและบุคลากรมีผลต่อความอยู่รอดของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน

สมมติฐานการวิจัย 2 : การบริหารจัดการ ด้านการตลาดและลูกค้ามีผลต่อความอยู่รอดของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน

สมมติฐานการวิจัย 3 : การบริหารจัดการ ด้านการผลิตมีผลต่อความอยู่รอดของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน

สมมติฐานการวิจัย 4 : การบริหารจัดการ ด้านการเงินและบัญชีมีผลต่อความอยู่รอดของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน

3. วิธีการดำเนินงานวิจัย

3.1 กระบวนการและวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ กลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนจาก 5 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดเลย จังหวัดหนองบัวลำภู จังหวัดอุดรธานี จังหวัดหนองคาย และจังหวัดบึงกาฬ จำนวน 571 กลุ่ม (สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนกระทรวงอุตสาหกรรม, 2563)

กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนจาก 5 จังหวัด ได้แก่ จังหวัดเลย จังหวัดหนองบัวลำภู จังหวัดอุดรธานี จังหวัดหนองคาย และจังหวัดบึงกาฬใช้สูตรในการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างเมื่อทราบจำประชากร (Vanichbuncha, 2012) ซึ่งได้กำหนดระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และค่าความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าสัดส่วนเท่ากับร้อยละ 5 ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 235 กลุ่ม และใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) ดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างของกลุ่มที่ได้รับการมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน

ลำดับที่	จังหวัดในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน	จำนวนประชากร (กลุ่ม)	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง (กลุ่ม)
1	จังหวัดเลย	25	$(25/571) \times 235 = 10$
2	จังหวัดหนองบัวลำภู	96	$(96/571) \times 235 = 40$
3	จังหวัดหนองคาย	206	$(206/571) \times 235 = 84$
4	จังหวัดบึงกาฬ	174	$(174/571) \times 235 = 72$
5	จังหวัดอุดรธานี	70	$(70/571) \times 235 = 29$
รวม		571	235

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 5 ข้อ โดยครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และตำแหน่งงานปัจจุบันในกลุ่ม

ตอนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) จำนวน 5 ข้อ โดยครอบคลุมข้อมูลเกี่ยวกับประเภทของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน ระยะเวลาในการดำเนินงาน จำนวนสมาชิกในกลุ่ม เงินลงทุนแรกเริ่ม และรายได้ของกลุ่มเฉลี่ยต่อเดือน

ตอนที่ 3 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการบริหารจัดการของของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 27 ข้อ โดยครอบคลุมเนื้อหาการบริหารจัดการ 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านการจัดองค์การและบุคลากร จำนวน 8 ข้อ ด้านการตลาดและลูกค้า จำนวน 7 ข้อ ด้านการผลิต จำนวน 8 ข้อ และด้านการเงินและบัญชี จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 4 ความคิดเห็นเกี่ยวกับความอยู่รอดของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 14 ข้อ โดยครอบคลุมเนื้อหาความอยู่รอด 3 ด้าน ประกอบด้วย ด้านความสามารถในการทำกำไร จำนวน 5 ข้อ ด้านความได้เปรียบทางการแข่งขัน จำนวน 5 ข้อ และด้านผลผลิตภาพ จำนวน 4 ข้อ

3.3 คุณภาพของเครื่องมือวัด

คณะผู้วิจัยได้ทำการทดสอบความตรง ความเที่ยงและค่าอำนาจจำแนก โดยการทดสอบความตรงเชิงเนื้อหาผ่านการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้และประสบการณ์ทางด้านที่ทำการศึกษาวิจัย จำนวน 3 ท่าน คณะผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการหาอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Discriminant Power) ของแต่ละด้านโดยใช้เทคนิค Item - total Correlation ซึ่งการบริหารจัดการ ได้ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.647 – 0.838 และความอยู่รอดได้ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.671-0.823 ซึ่งสอดคล้องกับ Churchill (1979) เสนอว่า เกณฑ์การพิจารณาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามที่มีค่า 0.40 ขึ้นไปถือว่ามีความเหมาะสม นอกจากนั้น คณะผู้วิจัยได้ทำการทดสอบค่าความเที่ยงของเครื่องมือ (Reliability Test) ของแบบสอบถามเป็นรายด้าน โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha Coefficient) ตามวิธีของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งการบริหารจัดการ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาอยู่ระหว่าง 0.813 – 0.824 และความอยู่รอดมีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาอยู่ระหว่าง 0.764 – 0.874 ซึ่งเป็นค่าที่ Hair et al. (2010) เสนอว่า ค่าความเที่ยงของเครื่องมือที่มีค่าเกิน 0.70 ขึ้นไป แสดงว่าแบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพนำมาใช้เก็บข้อมูลเพื่อทำวิจัยได้

3.4 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. คณะผู้วิจัยส่งแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 235 ชุด โดยกำหนดผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (Key Informants) ในการตอบแบบสอบถาม คือ ประธานหรือรองประธานกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน เนื่องจากเป็นผู้ที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญในด้านการบริหารจัดการของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนเป็นอย่างดี โดยคณะผู้วิจัยส่งหนังสือถึงกลุ่มตัวอย่างเพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของงานวิจัยพร้อมแบบ

แบบสอบถามทางไปรษณีย์ให้กับกลุ่มตัวอย่างและให้ส่งแบบสอบถามกลับทางไปรษณีย์ โดยกำหนดให้ตอบกลับภายในเวลา 4 สัปดาห์

2. เมื่อครบ 4 สัปดาห์แล้ว หากยังได้แบบสอบถามที่ส่งคืนมาไม่ครบตามจำนวนกลุ่มตัวอย่าง คณะผู้วิจัยดำเนินการส่งแบบสอบถามไปให้กลุ่มตัวอย่างเดิมที่ยังไม่ได้ตอบแบบสอบถามกลับคืนอีกครั้ง โดยเมื่อครบกำหนดเวลาเก็บข้อมูลได้รับแบบสอบถามตอบกลับคืนมา 121 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 51.48 เมื่อเปรียบเทียบกับจำนวนแบบสอบถามที่ส่งไปยังกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสอดคล้องกับ Aaker et al. (2001) เสนอว่า การส่งแบบสอบถามต้องมีอัตราตอบกลับอย่างน้อยร้อยละ 20 จึงถือว่ายอมรับได้ ซึ่งรวมระยะเวลาการเก็บรวบรวมข้อมูลจำนวน 65 วัน และคณะผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่ตอบกลับมามาทำการทดสอบความคลาดเคลื่อนจากการไม่ตอบแบบสอบถาม (Non-Response Bias) โดยการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (t-test) ผลการทดสอบพบว่า กลุ่มที่ตอบกลับมาเร็วและกลุ่มที่ตอบกลับช้าไม่มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยทำการทดสอบประเภทของกลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชน ($t=1.72, p > 0.05$) และระยะเวลาในการดำเนินงาน ($t=1.58, p > 0.05$) ดังนั้น จึงไม่พบปัญหาความเอนเอียงจากการไม่ตอบแบบสอบถาม (Armstrong & Overton, 1977)

3. นำแบบสอบถามที่ได้มาทำการตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และนำมาทำการลงรหัสเพื่อใช้วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ใช้การวิเคราะห์สหสัมพันธ์แบบพหุคูณ การวิเคราะห์ความถดถอยแบบพหุคูณ เพื่อทดสอบความสัมพันธ์และอิทธิพลระหว่างการบริหารจัดการกับความอยู่รอด ซึ่งเขียนเป็นสมการ ดังนี้

$$\text{สมการ Survival (SUV)} = \alpha_1 + \beta_1 \text{OSM} + \beta_2 \text{MKC} + \beta_3 \text{OPM} + \beta_4 \text{FAC} + \epsilon_1$$

เมื่อ SUV	หมายถึง	ความอยู่รอด
OSM	หมายถึง	ด้านการจัดองค์การและบุคลากร
MKC	หมายถึง	ด้านการตลาดและลูกค้า
OPM	หมายถึง	ด้านการผลิต
FAC	หมายถึง	ด้านการเงินและบัญชี

4. ผลลัพธ์การวิจัยและการอภิปรายผล

ตาราง 2 การวิเคราะห์สหสัมพันธ์ของการบริหารจัดการกับความอยู่รอดของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน

ตัวแปร	SUV	OSM	MKC	OPM	FAC	VIFs
$\bar{X}$	3.92	4.06	3.85	4.15	4.09	
S.D.	0.53	0.61	0.65	0.60	0.60	
SUV	-	0.470**	0.658**	0.467**	0.619**	
OSM		-	0.554**	0.407**	0.567**	1.717
MKC			-	0.512**	0.511**	1.738
OPM				-	0.494**	1.508
FAC					-	1.734

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 2 พบว่า ตัวแปรอิสระการบริหารจัดการแต่ละด้านมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหา Multicollinearity ดังนั้น คณะผู้วิจัยจึงทำการทดสอบ Multicollinearity โดยใช้ค่า VIFs ปรากฏว่า ค่า VIFs ของตัวแปรอิสระการบริหารจัดการมีค่าตั้งแต่ 1.508 – 1.738 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันแต่ไม่มีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับ Hair et al (2010) เสนอค่า VIFs ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่าตัวแปรอิสระมีความสัมพันธ์กันแต่ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity

ตาราง 3 การวิเคราะห์การถดถอยแบบพหุคูณการบริหารจัดการกับความอยู่รอดโดยรวมของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน

การบริหารจัดการ	ความอยู่รอดโดยรวม		t	p-value
	สัมประสิทธิ์การถดถอย	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน		
ค่าคงที่ (α)	1.068	0.263	4.059**	<0.001
1. ด้านการจัดองค์การและบุคลากร (OSM)	-0.009	0.072	-0.121	0.904
2. ด้านการตลาดและลูกค้า (MKC)	0.364	0.068	5.368**	<0.001
3. ด้านการผลิต (OPM)	0.040	0.049	0.813	0.418
4. ด้านการเงินและบัญชี (FAC)	0.325	0.073	4.449**	<0.001

F = 34.597 p = <0.001 Adj R² = 0.528

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตาราง 3 พบว่า 1. การบริหารจัดการด้านการจัดองค์การและบุคลากร (OSM) ไม่มีผลต่อความอยู่รอด (SUV) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ -0.009 ($p > 0.05$) เนื่องจากปัจจุบันสภาวะแวดล้อมในการดำเนินงานมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งองค์กรธุรกิจจึงต้องเสริมสร้างความสามารถในการบริหารงานและดำเนินงานเพื่อตอบสนองความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยการประยุกต์ใช้การบริหารจัดการเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้องค์กรสามารถปรับตัวอยู่ในสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงของธุรกิจซึ่งพบว่า กลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ยังไม่มีการแบ่งแยกหน้าที่หรือผู้รับผิดชอบที่ชัดเจนบางกลุ่มมีการจัดแบ่งหน้าที่ของสมาชิกที่ทำหน้าที่หลายอย่างภายในกลุ่มทำให้การจัดการด้านองค์การและการจัดแบ่งภาระหน้าที่ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จรินทร์ วรรณศิริพิทักษ์ และพาริดา เอื้อลาอี (2560) พบว่า กลุ่มผลิตภัณฑ์จักสานจากเตยหนามอย่างยั่งยืน ชุมชนบ้านพวงบูโละ ตำบลสะเตงนอก อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลา มีปัญหาการบริหารจัดการด้านคน กลุ่มอาชีพจักสานจากเตยหนาม ชุมชนบ้านพวงบูโละ ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุทำให้ผลิตชิ้นงานได้จำนวนจำกัด สมาชิกส่วนใหญ่ของกลุ่มยังขาดความรู้ด้านการรวมกลุ่ม มีการแบ่งงานไปทำที่บ้านของตนเอง บางครั้งส่งผลถึงมาตรฐานของผลิตภัณฑ์ของกลุ่ม ระบบการมอบหมายงานไม่ชัดเจน สมาชิกในกลุ่มบางคนไม่เข้าใจบทบาทหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ประสิทธิ์ เดชบุรีรัมย์ และปิยาภรณ์ ศิริภานุมาศ (2555) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่องการจัดการกลุ่มอาชีพจักสานของผู้สูงอายุบ้านหนองขาม ตำบลหนองพลวง อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา พบว่า สภาพด้านการจัดการกลุ่มมีการแบ่งอำนาจหน้าที่กันในการทำงานตามในข้อบังคับของกลุ่มเท่านั้นแต่ไม่มีการจัดการภายในกลุ่มที่แท้จริง กรรมการสมาชิกในกลุ่มขาดความรู้ในการดำเนินงานของกลุ่ม ระบบการทำงานไม่ชัดเจน และสอดคล้องกับแนวคิดของ วิเชียร วิทย์อุดม (2558) กล่าวว่า การกระจายอำนาจสามารถช่วยจัดระเบียบแบบแผนที่มีอยู่ตามโครงสร้างองค์กรและยินยอมให้ผู้ใต้บังคับบัญชา ซึ่งได้รับมอบอำนาจสามารถตัดสินใจได้ทันทีเมื่อมีเหตุการณ์ที่มีความจำเป็น แต่ถ้าผู้ได้รับมอบอำนาจไม่มีความรู้ความสามารถแล้วผลในการตัดสินใจที่ได้ก็จะไม่มีประโยชน์กับองค์กร และองค์กรต้องแบกรับกับผลของการตัดสินใจที่ผิดพลาดไว้อย่างมากมาย

2. การบริหารจัดการ ด้านการตลาดและลูกค้า (MKC) มีผลกระทบเชิงบวกต่อความอยู่รอด (SUV) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.364 ($p < 0.001$) เนื่องจากกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ให้ความสำคัญถึงความแตกต่างของลูกค้าและสิ่งที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ การเข้าใจถึงจิตใจของผู้ซื้อหรือผู้บริโภคอย่างถ่องแท้ สินค้าและบริการที่สามารถปรับเปลี่ยนตามความต้องการของลูกค้าได้ที่กำหนดราคาเองได้ จัดโปรแกรมส่งเสริมการตลาดได้ หากคนงานได้ แต่สิ่งที่กล่าวมาข้างต้นทั้งหมด ถ้าไม่เข้าใจความรู้สึกความต้องการลึก ๆ ของผู้ซื้อแล้ว จะไม่สามารถออกแบบสินค้าและบริการได้อย่างตรงความต้องการของผู้ซื้อ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธันยมัย เจียรกุล (2557) พบว่า กลุ่มผู้ผลิตสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จะเข้าสู่การแข่งขันในตลาดการค้าเสรีนั้นต้องให้ความสำคัญกับการพัฒนาความรู้และสร้างกลยุทธ์การตลาดไม่ว่าจะเป็นการสร้างนวัตกรรมสินค้าใหม่ ๆ ที่มีการดำเนินการอย่างต่อเนื่อง มีการออกสินค้าใหม่เรื่อย ๆ ให้มีมาตรฐานและรูปแบบทันสมัยตามแนวโน้มตลาดและควรดำเนินธุรกิจอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งถือเป็นการสร้างนวัตกรรมประเภทหนึ่งในการดำเนินธุรกิจและเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญที่คาดว่าผู้บริโภคในทั่วโลกจะใช้เป็นปัจจัยในการตัดสินใจซื้อสินค้าในอนาคต และทำให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จและสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิสร อีซอ และคณะ (2562) พบว่า การพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะที่แตกต่างจากคู่แข่ง สามารถดึงดูดใจลูกค้าทั้งภายในและภายนอกประเทศส่งผลให้ธุรกิจมียอดขายและกำไรเพิ่มมากขึ้น

3. การบริหารจัดการ ด้านการผลิต (OPM) ไม่มีผลต่อความอยู่รอด (SUV) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.040 ($p > 0.05$) เนื่องจากกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน สามารถผลิตสินค้าได้แต่เครื่องมืออุปกรณ์ยังไม่ทันสมัย ทำให้ผลิตได้จำนวนไม่มาก ถ้าเป็นช่วงเทศกาลทำไม่ทันหรือไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด ในขณะที่บางกลุ่มยังมีความต้องการความช่วยเหลือจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการส่งเสริมพัฒนากระบวนการผลิตให้ได้มาตรฐานและมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภาดา มุกดา (2557) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการบริหารจัดการของกลุ่มผู้ผลิตสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จังหวัดตาก พบว่า สมาชิกขาดการพัฒนาฝีมือในการผลิตไม่มีการศึกษาการวางแผนการผลิตที่แท้จริงควรให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องเข้ามาส่งเสริมให้ความรู้ อบรม พัฒนาปรับปรุงกระบวนการผลิตให้มีมาตรฐานซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สลักฤทัย สมฤทธิ์ และไพฑูรย์ อินตะขันธ์ (2555) เสนอว่า กลุ่มผู้ผลิตผ้าทอควรได้รับการสนับสนุนให้มีเครื่องจักรที่ทันสมัยเพื่อลดต้นทุนในการผ้าทอและเป็นการลดต้นทุนการผลิตจากการประหยัดต่อขนาด แต่การที่มีเครื่องจักรที่ทันสมัยนั้น อาจจะไม่ใช่ว่าปัจจัยแห่งความสำเร็จของการผ้าทอของกลุ่มเพราะในส่วนของผลผลิตของการทอผ้าเน้นจุดเด่นที่ตัวผลิตภัณฑ์เท่านั้น และกลุ่มทอผ้าสามารถเพิ่มคุณค่าของผลผลิตที่ได้ด้วยการให้ความสำคัญให้กับส่วนของการบริการซึ่งทำให้ผลผลิตโดยรวมมีคุณค่าเพิ่มมากขึ้น

4. การบริหารจัดการด้านการเงินและบัญชี (FAC) มีผลกระทบเชิงบวกต่อความอยู่รอด (SUV) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยเท่ากับ 0.325 ($p < 0.001$) เนื่องจาก กลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนส่วนใหญ่มีการจัดการด้านการเงินและบัญชีเป็นการบริหารใช้หลักธรรมาภิบาลและให้สมาชิกของกลุ่มเข้ามามีส่วนร่วมในการตรวจสอบและกำกับติดตามอยู่เสมอมีการรายงานการจัดทำบัญชีและงบการเงินชี้แจงให้สมาชิกทราบทุกเดือนแนวทางเหล่านี้ทำให้กลุ่มประสบความสำเร็จของการดำเนินงานของกลุ่มได้เป็นอย่างดีชี้ให้เห็นว่า กลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนได้ตระหนักถึงความสำคัญด้านการเงินและบัญชี เพราะผู้บริหารได้นำเทคนิคการบัญชีและการเงินมาใช้ในการวางแผนตัดสินใจในกิจกรรมต่าง ๆ ของกลุ่ม เช่น การตัดสินใจของทางการเงินไปดำเนินกิจกรรมการออกผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ การจัดการการเงินสำรองเพื่อไว้ช่วยเหลือในยามที่กลุ่มขาดทุนหรือขาดสภาพคล่องซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เต็มศิริ ไกรลาศ (2560) พบว่า การประยุกต์ใช้เทคนิคการบัญชีและการเงินมีผลกระทบเชิงบวกต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิภากรินทร์ สุริยะสาร (2559) พบว่า การประยุกต์ใช้ข้อมูลทางการเงินบัญชีบริหารนั้นเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินงาน พัฒนาการวางแผน การควบคุม และการตัดสินใจเพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันของธุรกิจ

5. สรุปผลการวิจัย

ปัจจุบันสภาวะการแข่งขันทางธุรกิจทั้งภายในประเทศและต่างประเทศมีความผันผวนมากขึ้น ผลิตภัณฑ์ที่มีการนำเสนอก่อใหม่อยู่ตลอดเวลาทำให้มีผลวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ที่สั้นลง ในขณะเดียวกัน ลูกค้ามีความคาดหวังสูงขึ้น สิ่งเหล่านี้ล้วนผลักดันให้ผู้ประกอบการผลิตภัณฑ์ชุมชนต้องให้ความสำคัญกับผลิตภัณฑ์ของตนเองมากขึ้น การบริหารจัดการที่ดีจึงเป็นวิธีปฏิบัติสำคัญที่ช่วยให้องค์กรดำเนินงานเป็นไปอย่างราบรื่นและประสบความสำเร็จ ซึ่งการวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทดสอบผลกระทบของการบริหารจัดการที่มีต่อความอยู่รอดของกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน โดยพบว่า การบริหารจัดการด้านการตลาดและลูกค้าและด้านการเงินและบัญชีมีผลกระทบเชิงบวกต่อความอยู่รอด ดังนั้น กลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบนควรมีการส่งเสริมให้ความสำคัญกับแผนพัฒนากลยุทธ์ในการทำการตลาดและลูกค้าเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้า สร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้าเพื่อให้ลูกค้าชอบใจและติดใจกับมาใช้ผลิตภัณฑ์หรือบริการอีกต่อไป รวมทั้งให้ความสำคัญแผนพัฒนากลยุทธ์ในด้านการเงินและบัญชี เพื่อสร้างความสำเร็จและผลการดำเนินงานให้กับกลุ่ม องค์กรและธุรกิจ ประสบความสำเร็จต่อไป

6. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคตและประโยชน์ของงานวิจัย

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

จากผลลัพธ์ของการวิจัยในครั้งนี้ช่วยในการยืนยันและสนับสนุนการวิจัยในอดีตที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการส่งผลต่อความอยู่รอดได้อย่างชัดเจน อย่างไรก็ตามการวิจัยนี้ยังมีข้อเสนอแนะในการวิจัยในอนาคต ซึ่งเป็นการขยายและสร้างสรรค์ความรู้ใหม่จากการวิจัยในปัจจุบัน

1.1 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาผลกระทบของการบริหารจัดการส่งผลต่อความอยู่รอดกลุ่มที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ดังนั้นในอนาคตควรศึกษาธุรกิจอื่น เช่น

ธุรกิจอาหาร ธุรกิจเครื่องดื่ม ธุรกิจโรงแรม ธุรกิจโรงพยาบาล หรือกลุ่มผู้ประกอบการ OTOP ระดับ 4-5 ดาวขึ้นไป เป็นต้น

1.2 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยไม่ได้กำหนดกรอบแนวคิดที่มีตัวแปรแทรกซ้อนที่อาจมีผลกระทบการบริหารจัดการ ควรกำหนดตัวแปรแทรกซ้อนเพิ่มขึ้น ได้แก่ ปัจจัยสภาพแวดล้อมนอกต่าง ๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมผู้บริโภค หรือนโยบายการส่งเสริมและลงทุนจากภาครัฐ ซึ่งปัจจัยดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อความสัมพันธ์ และผลกระทบของการบริหารจัดการที่มีต่อความอยู่รอด

1.3 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม ดังนั้น ควรเพิ่มวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามเป็นการสอบถามแบบเชิงลึก (In-depth Interview) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยมากที่สุดและถูกต้อง สามารถนำผลการวิจัยดังกล่าวไปใช้ให้เกิดประโยชน์ตรงกับความ ต้องการ และก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดให้กับกลุ่มธุรกิจต่าง ๆ เป็นต้น

2.ประโยชน์ของการวิจัย

กลุ่มผลิตภัณฑ์ชุมชนที่ได้รับการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชนในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ควรตระหนักถึงความสำคัญของกระบวนการบริหารจัดการ เนื่องจากเป็นบทบาทที่สำคัญต่อการขับเคลื่อนความสำเร็จของผลการดำเนินงานและความอยู่รอดของกลุ่ม นอกจากการบริหารจัดการที่ดีแล้วนั้นกลุ่มควรให้ความสำคัญกับการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมตลอดเวลา เพื่อให้สามารถปรับตัวเข้ากับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอันจะนำความสำเร็จในการอยู่รอดได้ในระยะยาวอย่างยั่งยืน

เอกสารอ้างอิง

- จิรินทร์ วรวงศ์พิทักษ์ และฟาริดา เอ็ลลาฮี. (2560). รูปแบบการบริหารจัดการกลุ่มผลิตภัณฑ์จักสานจากเตยหนามอย่างยั่งยืน ชุมชนบ้านพวงบูโละ ตำบลสะเตงนอก อำเภอเมืองยะลา จังหวัดยะลา. *วารสารการบัญชีและการจัดการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 12(4), 55-66.
- ฐิติกันต์ สุริยะสาร. (2559). ผลกระทบของการประยุกต์ใช้ข้อมูลการบัญชีบริหารที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของธุรกิจโรงแรมในประเทศไทย. *วารสารคณะการบัญชีและการจัดการ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม*, 8(2), 127-140.
- เต็มศิริ ไกรลาศ. (2560). อิทธิพลของการประยุกต์เทคนิคการบัญชีบริหารและการบริหารความเสี่ยงต่อความสำเร็จในการดำเนินงานของสหกรณ์ออมทรัพย์ในประเทศไทย. *วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์*.
- ธัญมัย เจียรกุล. (2557). ปัญหาและแนวทางการปรับตัวของ OTOP เพื่อพร้อมรับการเปิด AEC. *วารสารนักบริหาร*, 34(1), 177-179.
- ประสิทธิ์ เศษบุรีรัมย์ และปิยาภรณ์ ศิริภานุมาศ. (2555). การบริหารจัดการกลุ่มอาชีพจักสานของผู้สูงอายุบ้านหนองขามตำบลหนองพลวง อำเภอประทาย จังหวัดนครราชสีมา. *วารสารวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์*, 7(2), 89-96.
- วลัยลักษณ์ อัครวิรัตน์. (2555). การศึกษาความเสี่ยงในโซ่อุปทานของผลิตภัณฑ์ชุมชนและท้องถิ่น. กรุงเทพฯ : สาขาวิชาสถิติ คณะวิทยาศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
- วิภาดา มุกดา. (2557). แนวทางการบริหารจัดการของกลุ่มผู้ผลิตสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จังหวัดตาก. *วารสารวิจัยมหาวิทยาลัยสวนดุสิต*, 10(1), 187-205.
- วิเชียร วิทยอดม. (2558). *การจัดการสมัยใหม่*. กรุงเทพฯ : ธนัชการพิมพ์.
- สลักฤทัย สมฤทธิ์ และไพฑูรย์ อินตะขัน. (2555). การบริหารต้นทุนและผลตอบแทนผลิตภัณฑ์จากผ้าทอไทลื้ออำเภอเชียงคำ จังหวัดพะเยา. *วารสารการจัดการสมัยใหม่ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง*, 5(1), 116-125.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2562). *ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ.2560 –2579)*. ค้นเมื่อ 20 ธันวาคม 2562, จาก <http://www.nesdb.go.th>.
- สำนักงานมาตรฐานผลิตภัณฑ์กระทรวงอุตสาหกรรม. (2563). *การกำหนดมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน*. ค้นเมื่อ 2 มีนาคม 2563, จาก <http://tisi.go.th>.
- อัปสร อีซอ จิราพร เกียรติณกุล อนุณีย์ พรหมศรียา นันทรัตน์ นามบุรี ชรีฮาน ยี่แวง และปวีณา เจาะอารง. (2562). การพัฒนาผลิตภัณฑ์กลุ่มกะลามะพร้าวบ้านท่าสาป จังหวัดยะลาตามแนวทางเศรษฐกิจสร้างสรรค์. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*, 14(3), 417-423.
- Aaker, D. A., Kumar, V., & Day, G. S. (2001). *Marketing Research*. 7th ed. New York : John Wiley & Sons.

- Armstrong, J. S., & Overton, T. S. (1997). Estimating Non Response Bias Mail Surveys. *Journal of Marketing Research*, 14, 396-402.
- Churchill, G. A., Jr. (1979). A paradigm for developing better measures of marketing constructs. *Journal of Marketing Research*, 16, 64-73.
- Hair, J. F., Black, W.C., & Anderson, R. E. (2010). *Multivariate data Analysis*. 6th ed. New Jersey : Pearson Education International.
- Vanichbuncha, K. (2012). *Statistics for Research*. 6th ed. Bangkok : Thammasat.